

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

மாறி மாறிப் பின்னும்

12

சுக்கு, சுக்கு என்று 'பம்ப்' அடிக்கும் ஓசை கேட்கிறது. காலையின் இயக்க ஒலிகளுக்கெல்லாம் இந்தப் பட்டினத்தில் கேட்கும் சுருது இது.

“தண்ணியடி பெண்ணே தண்ணியடி, தருமம் தலை காக்கும் தண்ணியடி - பண்ணிய பாவம் தொலையும் உனக்கு, பாரில் விடுதலை வந்து விடும், தண்ணியடி பெண்ணே...”

“ஏ அசத்து? என்ன பாட்டு? தண்ணியடின்னா என்ன அர்த்தம், தெரியுமா?”

“என்ன அர்த்தம்? தண்ணியடின்னா தண்ணியடி...”

சுக்கு சுக்கு சுக்கு... சுக்கு...

எழும்பி எழும்பித் தோளசைய, சாந்தி பம்படிக்கிறாள். ஓசைப்படாமல் பின்புறம் வந்து நிற்கும் ரேவுவுக்கு, 'பாரில் விடுதலை வந்துவிடும்' என்று அடிமனசில் பதிகிறது.

சாந்தி இவள் வேம்புவுக்கு பின்னால் வந்து நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டுக் கூவுகிறாள்.

“அக்கா? எப்ப வந்தீங்க? நான் இப்பத்தா நினைச்சிட்டேன். நீங்க அன்னிக்கு சாம்பாரா, வெந்தியக் குழம்பா - ஒரு குழம்பு வச்சிருந்தீங்களே! சூப்பர்! நான் இப்பத்தான் நினைச்சிட்டேன்! நூறு வயசு உங்களுக்கு!”

வேம்பு திடுக்கிட்டாற் போல் பின்னே திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

“அக்கா? காலங்காத்தால வந்துட்டே?”

ஏன் வந்தாளென்று பார்க்கிறானா? அந்தக் கண நேரத்தில் அவன் முகத்தில் அந்தக் காலை நேரத்தில் - உணர்வுகள் பிரதிபலிப்பதை ஆராய்வது போல் நிற்கிறாள் ரேவு.

“ஆமாம், காலம்பரவே வந்துட்டேன். அங்கே அவா இருந்துப்பா. வேம்பு, உனக்கு நான் பாரமா இருக்க மாட்டேன், பயப்படாதே!”

“என்னக்கா, என்னென்னவோ பேசறே? யார் யாருக்கு பாரம்? அத்திம்பேர்ட்டு சொல்லிட்டு வந்தியா, அவர் சம்மதிச்சாரான்னுதான் கேட்டேன்?”

“ஏன்? அப்படிச் சொல்லிட்டு வந்தாத்தான் இங்கே வரலாமா?”

“ஐயோ, ஏனக்கா, இப்படி வார்த்தைக்கு வார்த்தை தப்புக் கண்டுபிடிக்கிறே?”

“போதும் நீங்க வரவேற்கிற அழகு. அவர் கிடக்கிறார். நீங்க வாங்கக்கா! உள்ளே வாங்க, காபி கலந்து தரேன்...” என்று சாந்தி தண்ணீர்த் தவலையை இடுப்பிலேற்றிக் கொண்டு உள்ளே வருகிறாள்.

இந்தக் குறுகிய காலத்திலேயே சாந்தி தன் வெகுளித்தனத்தினால், ரேவுவின் மனம் கவருபவளாகிறாள். அன்று பரத் வந்த போதும் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டாள். ஆனால் பரத் பணத்தைத் திருடிச் சென்றதை அவள் அறிந்திருக்க மாட்டாள். வேம்பு சொல்லி இருப்பானோ?

காபி கலந்து கொடுக்கிறாள். ஒரு வாழைத்தண்டுக் கட்டையை அவளிடம் கொண்டு வந்து, அரிவாள் மனையுடன் வைக்கிறாள்.

“ரொம்ப நாளாச்சி. நேத்து மார்க்கெட்டில் வச்சிருந்தான். இதை நறுக்கிடுங்கக்கா. வேம்பு ஸார் இப்ப ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒன்பது மணிக்குக் கிளம்பு முன்ன, சமையல் பண்ணிடறேன். அன்னிக்கு வச்சிருந்தீங்களே, குழம்பு...”

“ஏய் குழம்பு வயக்கிறத அப்புறம் கேளு. சரியான வயிற்றுப்பட்டி. என்னமோ பேப்பரெல்லாம் ஜிராக்ஸ் எடுக்கணுமின்னியே? எடுத்துக் குடு! நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகு முன்னே எடுத்துத் தரேன்...”

“ஒன்பது மணிக்கு முன்ன எவன் கடயத் துறந்து வச்சிருக்கிறான்? எல்லாம் நானே பண்ணிக்கிறேன்?”

“ஏய், நீதானே நேத்துச் சொன்ன? ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகுமுன்ன செஞ்சி தாங்கன்னு?”

“ஆமா, நான் சொன்னேன். அப்படியே கேளுங்க? மண்டையில் எனக்குத்தான் ஒண்ணுமில்ல...”

“ஐயோ, உனக்கா ஒண்ணுமில்ல? இத்தனை கனம், திமிர் அடச்சி வச்சிருக்கு!” என்று வேம்பு கையைப் பெரிதாக அணைத்துக் காட்டுகிறான்.

“திமிர் இருந்துதான், பத்து வேலி சொத்தும் அரண்மனை போல வீடும், தோப்பும் துரவும் வச்சிட்டு லோலுப்படுறேன்!”

இத்துடன் திரை விழுகிறது.

ரேவு வாழைத்தண்டை நறுக்குகிறாள். நாரில்லை.

பேசாமலே, சாந்தி பீரோவின் ஓரம் இருந்த தோல் பெட்டியை எடுத்துத் திறந்து ஏதோ கற்றைக் காகிதங்களை எடுத்து அவனிடம் கொடுக்கிறாள். “இதான்... மூணு காப்பி எடுத்திட்டு வாங்க...”

ஐம்பது ரூபாய் நோட்டும் அதன் மேல் வைக்கிறாள்.

அவன் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு செல்கிறான்.

“அக்கா, பெண் பிறந்தாலும் என்னைப் போல் பிறக்கக்கூடாது! எங்கம்மா எங்க பாட்டி தாத்தாக்கு ஒரே பொண்ணு... சொத்து சுகம் ஒண்ணும் உதவல, அக்கா! சாதி விட்டு சாதி கலியாணம் பண்ணுறதப்பத்தி நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?” என்று ஒரு வெடியைப் போடுகிறாள் சாந்தி.

ரேவு என்ன பதிலைச் சொல்வாள்?

“இதைப் பத்தி எனக்கு ஒண்ணும் சொல்லத் தெரியலம்மா...”

“என் அநுபவம் அக்கா. சாதிக்குள்ள அறிஞ்சு தெரிஞ்சவங்கதான் கலியாணம் பண்ணணும். எங்கப்பா அந்தக் காலத்துல எங்க தாத்தாவோட காங்கிரஸ் கட்சில இருந்தாரு... சோஷலிஸ்ட் ஆனாருன்னு, அம்மாவைக் கலியாணம் செஞ்சிக் குடுத்து, வீட்டு மாப்பிள்ளையாக்கிட்டாரு. அவரு அவருடைய தங்கச்சி மகனுக்கு, சொத்து வந்திடணும் வெளில போகக் கூடாதுன்னு, இஷ்டமில்லாம டாக்டருக்குப் படிக்கணும்னிருந்த என்ன, ப்ளஸ் டீ வந்ததும் கலியாணம் பண்ணிட்டாரு. அது சரியா? எனக்கு மீன் கறி எல்லாம் பழக்கம். எங்கப்பாக்கு கூடாது. இப்ப, அம்மா, தாத்தா, பாட்டி ஆரும் இல்ல. சொத்தெல்லாம் எப்படி எப்படியோ எழுதி வாங்கிட்டாங்க... அத்தையாம், அந்த ராட்சசி, எங்கப்பாவைக் கைக்குள் போட்டுக்கிட்டு, பெத்த பெண்ணுக்கே விரோதமா பண்ணிட்டா... புருசனாம் புருசன்... எனக்குச் சூடு கூடப் போட்டான். இத பாருங்க அக்கா!” சேலையை விலக்கி, முழங்காலுக்குக் கீழ் தழும்பைக் காட்டுகிறாள் சாந்தி.

‘சேலை இல்லை என்று சின்னாயி வீட்டுக்குப் போக, அவள் ஈச்சம்பாயை உடுத்து எதிரே வந்தாளாம்...’ என்ற பழமொழி நினைவுக்கு வருகிறது.

“உனக்கு என்ன வயசாறது, சாந்தி?”

“எனக்கா? முப்பத்து நாலாயிட்டது அக்கா!... என்னை மிரட்டி, ‘இந்தப் புருஷனுடன் வாழ இஷ்டமில்லை! வேறு கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளட்டும்’னு எழுதிக் கையெழுத்துப் போடச் சொன்னான் அந்த அயோக்கியன். நான் பி.ஏ. முடிச்சி, பி.எட்டும்முடிச்சாச்சி. அப்பா போன மாசம் செத்துப் போயிட்டார். எனக்கு வேலையும் கிடைக்கல. இருநூறுக்கும் முந்நூறுக்கும் ட்யூஷன் எடுத்தேன். நான் கேஸ் போட்டிருக்கிறேன். டவுரி

செல்லிலே புகார் பண்ணிருக்கிறேன். என் கேசை, டி.வி. சிரியல்ல கூட பேர், ஊர் மாத்திப் போட்டாங்கக்கா... இப்ப கூட ஸி.எம்ம பார்த்து பெடிஷன் குடுக்கணும்னிருக்கேன். பாய் தாத்தா, எங்க தாத்தால்லாம் ரொம்ப தோஸ்து. அவங்க இருந்தா, எனக்கு ஆறுதலா எதும் செய்வாரு... இப்ப... வேம்பு ஸார் தான் எனக்கு தெரிஞ்சி, ஆம்பளங்களில், உத்தமமான ஆளு. ஒரு நேரம் கூட, எங்கிட்ட எக்குத் தப்பாய் பேசி, தப்பா நடந்ததில்ல. யாரிட்டயும் அப்படி நடந்தார்னு பேர் கூடக் கிடையாது. ஆனா சொல்லக்கூடாது. கட்சி, கட்சின்னு சொல்லுற ஆளுங்களைக் கூட நம்ப முடியாது.”

தக்கை திறந்து விட்டாற்போல் பேசிக் கொண்டு போகிறாள்.

வேம்புவைப் பற்றிய கருத்தைக் கேட்க, பெருமையாகக் கூட இருக்கிறது.

மணி மூன்றாகிவிட்டது. வேம்பு வரவில்லை.

“அக்கா, உங்க வீட்டுக்காரர், ஏதோ பெரிய கம்பெனியில் வேலையாக இருக்கிறாராமே? அவருக்கு இந்து கட்சியில் கூட ‘புல்’ உண்டுன்னு கேள்விப் பட்டேன்...”

திடுக்கிட்டுப் பார்க்கிறாள் ரேவு.

“அக்கா, நீங்க மனசு வச்சா நடக்கும். பரமானந்தா ஸ்கூலில் கவர்ன்மெண்ட் ஸ்கேல் சம்பளம் தராங்களாம். சிபாரிசு இருந்தா கிடைக்கும்னு சொல்றா... வேலைன்னு கேட்டா, முப்பது நாற்பது குடுத்தால் தான் கிடைக்கும்னு எல்லாரும் சொல்றா. கேசைப் போட்டுட்டு விடியும்னு காத்திருக்கேன். அத்தனை பணத்துக்கு எங்க போக?... அதான் அக்கா, உங்க வீட்டுக்காரர்கிட்டச் சொல்லி ஒரு ரெகமன்டேஷன் லெட்டர் வாங்கிக் குடுத்தா...”

“சாந்தி, உனக்கு உதவி செய்யும் நிலையில் இல்லை நான். நீ உன் கதையச் சொல்லிட்டே. ஒளிவு மறைவு இல்ல. ஆனால் புகார் பண்ண

முடியாதபடி புருஷன் கவுரவம். மணியான இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள்... இந்தத் தோற்றம்... உள்ளே அவ்வளவும் புழு. அழுகல். அது இனியும் தாங்காது... நீயும் பெண், நானும் பெண்... நான் வேம்புவிடம் கூடச் சொல்லலை. ஏன்னா, இந்த உலகம் எல்லாத் தப்பையும் அவ மேலதான் போடும்..." என்றெல்லாம் சொற்கள் நெஞ்சில் எழும்புகின்றன.

ஆனால் நாவோடு மடிகின்றன.

“ஏக்கா?... இந்த ஹெல்ப் செய்ய முடியாதா?”

“இல்ல சாந்தி, அப்படி ஒரு ‘புல்’ எதுவும் அவருக்குக் கிடையாது...” என்று முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறாள்.

தை மாசத்தில் தங்கம் உருக்கித் தழல் குறைத்துத் தேனாக வரும் வெயிலை விழுங்கிவிட்டு, காற்றும் மழையும் வரும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நாட்கள் ஓடுகின்றன.

பாயம்மா வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும் எதிர்பார்ப்பே நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருகிறது. ஒரு கோளாறு நீக்கப் போய் வேறு சிக்கல் தொடருகிறது. மஞ்சக்காமாலை நீடிக்கிறது.

ரேவுவுக்கு நைந்த நூலிழையில் ஒரு பெரும்பாரத்தைக் கட்டிவிட்டாற் போல் தோன்றுகிறது.

பாயம்மாவைப் பார்த்துத் தன் நிலைமையைக் கூறி ஓர் ஆதரவு தேடலாம் என்று மனப்பால் குடித்தது நடக்கவில்லை. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாலும், அவளுடன் பேச முடியவில்லை.

பேசாமல் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அவளுக்கு நினைவிருந்தாலும் ரேவுவைப் பார்க்கையில் மெலிந்த புன்னகை ஒன்றுக்கு மேல் மனசைக் காட்ட முடியவில்லை. முகத்தைத் துடைக்கும் போதோ, திரவமான உணவாக - ஏதேனும் வாயில் விடும்போதோ, மனம்

நெகிழ்ந்து அவள் இவள் கையைப் பற்றிக் கொள்கிறாள். உணர்ச்சி கண்களில் பூக்கிறது.

உன் நிழலில் அண்டி, ஒட்டுத் துணியாக இந்தக் குடும்பத்தில் ஒட்டலாம் என்று நினைத்தாளே... சாந்தி வேம்புவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் நினைப்பு கூட ரேவுவுக்குத் தப்பாகப் படவில்லை. அவள் வேம்புவுக்குக் கொடுத்த நற்சான்றே பெருமைப்படுத்துகிறது. அவள் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதில் என்ன தப்பு? அவனுக்கும் யார் பெண் கொடுப்பார்கள்? குலம் கோத்திரம் என்று துருவுவார்கள். இந்த ஒட்டுத்துணிக் குடும்பம்... அவள் உழைப்பில் பிழைக்கட்டுமே... அப்பளம் இடலாம்... அம்மா பேரில் குந்தளா அப்பம். பெயர் விளங்கும். சிறுகக் கட்டிப் பெரிதாக... வீட்டுக்கு வீடு சென்று விற்பார்கள். கடைக்குப் போடுவார்கள். பிறகு வண்டி வாங்குவார்கள். குந்தளா அப்பளம், ஊறுகாய் - சாம்பார் பொடி என்று வியாபாரம் பெருகும்.

அவளுக்கு வீடு... வாசல், காவல் என்று மதிப்பு உயரும்.

ஒருநாள் அவள் புருஷன், இல்லை, பையன்கள், தேடி வருவார்கள், அப்போது...

என்ன ஆயிற்று...?

பாயம்மா எப்படியோ மூச்சு விடுகிறாரே?...

வெளியே மழை கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

“ஸிஸ்டர்... ஸிஸ்டர்...?” என்று அவள் கூப்பிடுகிறாள்.

நர்ஸ் வருகிறாள். கையைப் பிடித்துப் பார்க்கிறாள்.

தண்ணீர்... தண்ணீர்... என்று குடிப்பது போல் சாடை காட்டுகிறாள்.

ரேவு குப்பியில் இருந்த நீரை தம்ளரில் ஊற்றி மெல்ல வாயில் விடுகிறாள்.

அதுதான் கடைசி.

பாயம்மா... பாயம்மா செத்துட்டாங்க.

இவளுடன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. பஸ்ஸில் கூட்டத்தில் இடுபடும்போது, உயரே பற்றிக் கொள்ள கையைத் தூக்கினால், ஒரு பிடி கிடைக்குமே அந்தப் பிடி நழுவிவிட்டது.

பற்று கைக்குப் பிடிபடு முன்பே சரிந்துவிட்டது. உறவுப் பந்தங்கள் எல்லாம் கழன்ற பின், நம்பிக்கை நப்பாசை வைத்தாள். அதுவும் போய்விட்டது. மாலை ஆறு மணிக்குள் வீட்டுக்கு அவளைக் கொண்டு வருகிறார்கள். சற்று நேரத்தில் மழையையும் பாராட்டாமல் கூட்டம் கூடிவிடுகிறது.

‘பாயம்மா... பாயம்மா’ என்று அலறிக் கொண்டு கட்சியின் மாதரணித் தலைவி பார்வதி வருகிறாள். ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள் என்று வீடு நிரம்பக் கூட்டம். அம்மாவை நீராட்டி, புதிய சிவப்புக் கரையிட்ட வெள்ளைச் சேலை உடுத்து, நெற்றியில் குங்குமமும் கழுத்து மாலையுமாகக் கிடத்துகிறார்கள். ஊதுவத்தி கொளுத்தி வைக்கிறார்கள். மாலைகள், வளையங்கள் வந்து குவிகின்றன. அம்மா, அப்பா... என்று யார் யாரோ கால்களைத் தொட்டுக் கும்பிடுகிறார்கள்.

இவள் யாருக்கும் அம்மா இல்லை. சிவப்புக்கரை வேட்டிகள், கதர்ச்சட்டைகள், கறுப்புச்சிவப்பு வேட்டி, துண்டுகள் என்று இறுதி அஞ்சலி செய்ய வருபவர்கள் அம்மாவின் பண்புகளைச் சொல்லிப் பெருமைப் படுத்துகிறார்கள். இரவு தேய்ந்த காலையில் மழை விட்டு வானம் பளிச்சென்று நிலம் காட்டுகிறது. கூட்டம் தெருவடைக்க நிரம்புவதை ரேவு பார்க்கிறாள்.

அப்போது உயரமாக, கன்னங்களில் குத்துக் குத்தாகத் தெரிய அவர் வருகிறார்.

அவர்... அந்த நாடகக்காரர்... இல்லை, ஊஞ்சல் போட்ட வீட்டுக்காரர்.

“ஓ... என்.கே.ஆர்... வராங்க... என்.கே.ஆர்...”

“ஸார்... அம்மா போயிட்டாங்க...” என்று சாந்தி அவரிடம் சொல்லிப் பெரிதாக அழுகிறாள்.

அவர் காலடியில் மலர் மாலையைப் போட்டுவிட்டு கண்கலங்க நிற்கிறார். அப்போது இன்னோர் அலை...

யாரோ ஒரு அமைச்சர்... வருகிறார். அன்று வந்த பன்னீர்செல்வம்... அப்போது, அம்மாவின் அருகாமையை விட்டு நகர்ந்த அவர் வேம்புவிடம், ரேவுவைக் காட்டி, “உன் ஸிஸ்டரா அவங்க?” என்று கேட்பது தெரிகிறது.

வேம்பு அவரிடம் என்ன சொல்கிறான் என்று தெரியவில்லை. சுதாவுடன் அவள் அவரைப் பார்க்கச் சென்ற செய்திகளை எல்லாம் சொல்லி விடுவாரோ?

புரியவில்லை. பெரிய பெட்டி கொண்டு வந்து அம்மாவின் சடலத்தை வைத்து மூடுகிறார்கள். வண்டியில் அதை வைத்துக் கொண்டு, ஊர்வலமாகப் போகிறார்கள். மாலை ஏழு மணி அப்போது.

சாவு நிகழ்ந்து பன்னிரண்டு நாட்கள், எப்படியோ ஓடி விடுகிறது. ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஒரு கல்யாண மண்டபத்தில் பொதுக்கூட்டமும், சாப்பாடும் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். கூட்டத்துக்குக் கட்சிக்காரர்கள், சிவப்புத் துண்டு, அல்லது சட்டை அணிந்த பலர் வந்திருக்கிறார்கள். அநேகமாக முதியவர்களே அதிகமான பேர். பெண்களிலும் பலர். சாந்தியுடன் பல விஷயங்களைப் பேசுவதும், வந்தவர்களுக்கெல்லாம் காபி வழங்குவதுமாகக் கலகலப்பை ஊட்டுகிறார்கள்.

பெரிய கூடத்தில், ஒருவர் தலைமை வகிக்கிறார். ஒவ்வொருவராக வந்து பாய் பற்றியும், பாயம்மா பற்றியும் அவர்கள் சேவை, தியாகங்கள் பற்றியும் பேசுகிறார்கள். ஆனால், ரேவுவுக்கு எதுவும் மனதில் பதியவில்லை. கயிற்றில் தொங்கும் பை வெறும் காற்றுப் பை - அல்லாமல் வேறு ஒன்றும் கிடையாது என்பதை வேம்புவுக்கு இன்னும் எப்படிச் சொல்வாள்?

சுதாவுக்குப் பவர் லாண்டிரி நம்பர் தெரியும். அவள் ஃபோன் பண்ணி விசாரிக்கக்கூடாதா?

போதும்பா, இவர்கள் வீட்டுச் சச்சரவில் தலையிட்டது என்று வெறுத்து ஒதுங்கியிருப்பாளோ?

அவள் அம்மா ஒருவகையில் வெளியேற்றப்பட்டாள். இவள் ஒரு வகையில் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறாள்.

கூட்டம் நடைபெறும்போதே, பெண்கள் சிலர் பேசுவது ரேஷுவின் செவியில் விழுகிறது.

“இப்ப செலவெல்லாம் பன்னீர்தான் செய்யிறாரு. வேம்பு, பாவம், கடையில் வருமானமே இல்லேன்னு சொன்னான். இப்ப எல்லாம் ரெடிமேட், ஃபாக்டரின்னு வந்து சின்னவங்க தொழிலக் கெடுத்துப்பிட்டதே?”

“ஆமாம்... காலம் ஏழு மணிக்குப் பவர் மிசின்ல உட்காந்தா, ராத்திரி ஏழு மணி வரை வேலை வாங்குறானுவ, ‘எக்ஸ்போர்ட்’ ஐட்டம்னு வொர்க்கிங் கண்டிசன்லாம் ரொம்ப மோசம். சந்திராபுரம் யூனிட்ல தேவகி, ஐநூறு பொண்ணுகள்ள, நாப்பது பேரைக் கூட்டி யூனியன் பண்ணினா; அந்த மாசமே சீட்டுக் குடுத்திட்டான் முதலாளி...” பேச்சு வேம்புவை விட்டு எங்கோ போகிறது.

“நாங்க வர முப்பதாம் தேதி விமன்ஸ் கமிஷன்ல கோரிக்கை மனு கொடுக்கிறோம். கூட்டம் இருக்கு எல்லாம் வந்திடுங்க!” என்று ஓர் இளம் பெண் செய்தி சொல்கிறாள்.

இவளுக்கு அந்தச் சூழலே அந்நியமாக இருக்கிறது.

“என்ன ராஜிக்கா? கிளம்பீட்டிங்க? சாப்பிட்ட பின் போகலாம்?” என்று சாந்தி ஒருத்தியைத் தடுக்கிறாள்.

“இல்லம்மா, வீட்டில விருந்தாளி வந்திருக்கு. பாயம்மா இரங்கல் கூட்டம். கட்டாயம் போய் ரெண்டு வார்த்தை பேசணும்னு வந்தேன். வரேன் சாந்தி! நீ அப்புறமா வீட்டுக்கு வா!”

“சாந்திக்குத்தான் கஷ்டம். அவளுக்கு அந்தந்த சமயத்தில் அட்வைஸ் பண்ண யாருமில்லாமலே தன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறா...”

“டிவோர்ஸ் ஆயிட்டுத்தா என்ன?”

“ஐயோ, கட்டினவன் மடையனா? முதல்ல இவங்கப்பா மகளின் நேச்சர் கூடப் புரிஞ்சுக்காம, சொத்துப் பத்துத்தான் முக்கியம்னு மனப்பொருத்தம் பார்க்காம கட்டி வச்சது தப்பு. அந்த ஆளு நல்லவன் தான், பி.எட். எடுத்திட்டு, உள்ளூர் ஹைஸ்கூலில் டீச்சரா இருக்கிறான். தம்பி தங்கச்சி எல்லாம் ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணுன்னு குடும்பம். இவ ஊரு வேண்டாம். எங்கானும் வெளிதேசத்துக்குப் போகணும். துபாய் - அங்கே இங்கே போயிச் சம்பாதிக்கணும். எஞாய் பண்ணணும்னு பிடிவாதம் புடிக்கிறான்னு கீர்த்தி சொன்னாரு... கிராமம் குடும்பம்னு கட்டுப்பாடு நல்லதுக்குத்தானே இருக்குது? திடும் திடுமுனு யாரிட்டயும் சொல்லாம அங்கே இங்கே போறது; தங்குறது. அட, நம்ம வீடுங்கன்னா தப்பில்லதான்னாலும், அவம்மா நகை எல்லாம் ஒண்ணொண்ணா, வித்திருக்கா. யாரோ எக்ஸ்ப்ளாய்ட் பண்ணான்னுதான் அவப்பாவே சொத்தை அவனுக்குன்னு எழுதிட்டாரு.”

“முதல்ல இவ என்.வி. சாப்பிடுவ. அவங்க பிராமணங்க. அதை ஒத்துக்கல. எப்பவோ சாதி மதம் இல்ல. எளிமையாச் சாப்பாடு. வாழ்வு - அந்தக் காலத்துல இருந்தோம். இப்ப அதெல்லாம் நினைக்கக் கூட முடியாது. அட, அவங்களும், பழக்கம், சாப்பிட்டுப் போகட்டும்னு விடலாம். முதல்ல பழக்க வழக்கம் ஒத்துப் போகணும். இல்ல, ஒருத்தர் விட்டுக் கொடுக்கணும். எல்லாம் குளறுபடி ஆயிடிட்டுது...”

ரேவு தூணோடு சாய்ந்து பிரமை பிடித்தாற் போல் நிற்கிறாள். கூட்டம் முடிந்து எல்லோரும் பின் கூடத்தில் சாப்பிடப் போகிறார்கள்.

“அக்கா! சாப்பிட வா...”

வேம்பு அழைக்கிறான்.

“அவாள்ளாம் சாப்பிட்டடுமே?...”

“அவா, இவா எல்லாரும் ஒண்ணுதான்... ஏங்க்கா அத்திம்பேர் இந்தப் பதினைஞ்சு நாளில் ஒரு போன் கூடப் பண்ணலியே? நான் துக்கக் கடிதாசி அனுப்பினேன். இங்க கூட்டம்தான் வந்து உன்னை அழைச்சிட்டுப் போவார்க்கு...”

மென்று விழுங்குகிறான். இவள் உடலில் குளிர் திரி ஓடுகிறது.

“நீ இருந்தது ஒத்தாசையா இருந்தது. அக்கா... நான் கார்மெண்ட் கம்பெனில் சேரலாம்தான் முடிவு பண்ணிட்டேன். முதல்ல ரெண்டாயிரம் சம்பளம் தரதாச் சொல்லியிருக்கா. இப்ப வந்து பேசினாரே, முதலில் பராங்குசம்தான் அவர் மூலமாதான் - அந்த வீடு கூடப் பாயம்மா இருக்கிற வரைக்கும்னு வச்சிருந்தா. இனிமே இடிச்சி எப்படியோ கட்டிடுவா, இல்ல கைமாறும். அதுனால அதையும் காலி பண்ணணும்... நாளைக்கு நானே உன்னை சைதாப்பேட்டைக்குக் கூட்டிண்டு போய் விட்டு மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்... ஓ எதுக்கக்கா அழறே? அழாதே!” அவன் அவள் கண்களைத் துண்டால் துடைக்கிறான்.

அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கண்ணீர் பெருகுகிறது.

“வேண்டாம், நானே போயிடறேன் வேம்பு...”

அன்று மாலையே கைப்பையுடன் ரேவு கிளம்பி விடுகிறாள்.
